

Getuigenis 2: ziekenhuis Tel Aviv

Na een jaar bij het Israëlische leger brak Smadar (29) haar militaire dienst af. Tegen alle verwachtingen in vond haar vader, generaal bij het leger, haar geluk belangrijker dan zijn eer. Smadar werd cliniclown op de kinderafdeling van het ziekenhuis van Tel Aviv, waar Palestijnse kinderen met leukemie uit Gaza worden behandeld.

Terwijl de kinderafdeling door veel Israëli's als voorbeeld wordt genoemd van Israëli's engagement, is Smadar een stuk kritischer. 'Er is maar één reden dat deze Palestijnse kinderen hier worden behandeld: Gaza wordt voortdurend afgesloten en daardoor ontbreken de meest eenvoudige levensbehoeften en medische voorzieningen. Israël betaalt ook helemaal niet voor de behandeling van deze kinderen. Dat doet de Palestijnse Overheid! Israël verdient aan de bezetting.'

'Wat de artsen en verplegers voor deze kinderen doen, is echt fantastisch. Ze zetten alle etnische of religieuze verschillen opzij en vechten voor deze kinderen. Er werken trouwens niet alleen Joods-Israëlische artsen op de afdeling, maar ook veel artsen van Arabische afkomst. De situatie waarin deze kinderen verkeren is echter vreselijk. De kinderen mogen één volwassene meenemen, één! Dat is dus meestal een grootouder, want de ouders moeten bij de andere kinderen blijven.' Veel kinderen zijn getraumatiseerd. 'Sommige kinderen weigeren hun ouders te spreken; ze begrijpen niet waarom hun moeder niet komt kijken. Ze voelen zich verlaten en verwaarloosd. Hoe moet je hun uitleggen dat hun ouders wel willen komen, maar niet mogen? Dat de harten van die moeders ook breken aan de andere kant van de Skypeverbinding of telefoonlijn?'

Op Smadars mobieltje staat een foto van haarzelf met de kleine Ibrahim: 'Hij was anderhalf jaar oud toen hij naar het ziekenhuis kwam. Nu is hij twee jaar en een paar maanden. Hij weet niet meer wie zijn moeder is en spreekt meer Hebreeuws dan Arabisch. Ibrahim groeit op in het ziekenhuis. Hij kan zich nauwelijks iets van thuis herinneren.' Ibrahim wordt vergezeld door zijn opa. 'Laatst kwam die op me af. "Ik begrijp het niet," zei hij, "ik leef hier nu al meer dan een halfjaar met jullie. Jullie zorgen voor mijn kleinkind zoals nog nooit iemand voor hem gezorgd heeft. En het enige wat ik denk, is: waarom nu toch die oorlog? Waarom nu toch die haat? We zijn toch broeders?" En de oude man begon te huilen.'

Smadar besluit haar verhaal: 'Onze bestuurders willen geen vrede. Dit land leeft van oorlog, onze samenleving leeft van oorlog, onze economie is gebaseerd op oorlog, er bestaat hier geen vrede behalve in het hart van een clown.'¹

¹ SAMUEL, M., *Hoe in Israël alles begint en eindigt bij het leger*, De Correspondent online, 2014 (<https://decorrespondent.nl/1354/hoe-in-israel-alles-begint-en-eindigt-bij-het-leger/131871476-8f2dcea7>)